

ligger. (Modsigelse). Ja, dette Forslag tilfredsstillende heller ikke mig fuldstændig, der er mange Punkter, som jeg i Meget kunde ønske ændrede. Men vi maa, tror jeg, for Sagens, for Folkets og for Landets Skyld vise den Resignation, som i det Hele Forholdene kræve. Naar jeg derfor paa det Indstændigste og Varmeste tilraader mine høitærede Kolleger at gaa ind paa det Forslag, der foreligger, er det i den bedste Hensigt, fordi jeg tror, at det Modsatte vil føre os langt længere bort fra den Overenskomst og den Tilnærmelse, som det ganske vist ligger i Forsfatningens Aand, at vi skulle søge at naa. Deri er jeg nemlig enig, og for Diebliffet har jeg den Opfattelse, at det kun vil føre os langt, langt bort herfra, naar vi bestandig skulle give os til at drøfte disse Strids spørgsmål. Jeg føler det derfor som min udtrykkelige Pligt at maatte rette den varmeste Opfordring til Thinget om at tage det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at det vil være det Klogeste og det Bisteste fra dette Things Side. Jeg skal fatte mig meget kort — den høitærede Formand skal ikke frygte for, at jeg skal gaa for vidt; — men navnlig for at paavise, at ogsaa jeg for mit personlige Vedkommende kan vise Resignation ved at stemme for den foreliggende Finantslov, selvfølgelig naar den har gennemgaaet alle de Behandlinger, som Forretningsordenen foreskriver, vil jeg dog gjerne paapege nogle enkelte Punkter, som jeg, saaledes som jeg før nævnte, langt fra er enig i. Jeg maa imidlertid først udtale en Tak til det andet Thing og den høitærede Indenrigsminister, fordi der er indsat en ny Post paa § 19, hvorved der tilsigtes en større Fremgang ogsaa i theoretisk Henseende paa Landvæsenets Omraade. Særligt har det været mig meget mærkeligt, at der i de senere Aar ikke fra det andet Things og fra den ærede Ministers Side er stillet større Fordringer paa den Konto, der vedrører Landvæsenet. Det er besynderligt, siger jeg, da hele vor Udvikling jo væsentligt hviler paa Agerbrugets Fremskridt, og fordi det i det Hele taget er klart, at man ikke saa let kan komme til at offre for Meget paa denne Sag. Dette er imidlertid et Fremskridt, som jeg er taknemlig for, og jeg haaber, at vi med Tiden maa kunne faae oprettet et Departement for Agerdyrkningsvæsenet, jeg mener ikke noget selvstændigt Ministerium, men et Departement, der kan staa trods de stiftende Ministerier. Det var det Første, jeg vilde tillade mig at nævne. Dernæst kunde jeg ønske en langt større Bevilling til Beplantning af vore store Heder, et større Beløb til Anlæg af Jernbaner, til Forbedring af vore Havneanlæg, kort sagt til Alt, hvad der kan fremme Landets almindelige Vel; i saa Henseende burde vi være langt rigeligere i vore Bevillinger, end vi ere. Jeg kunde selvfølgelig ogsaa ønske en langt større Sum bevilget til den almindelige Folkeoplysning. Dette er kun Punkter, som jeg tillader mig at

henpege paa. Nu vilde ærede Medlemmer naturligvis svare, at Udgifterne saa vilde gaa ud over Indtagterne paa vort Budget, og hvor skulde vi faae Pengene fra? Jeg vil dertil svare — og Enhver vil vistnok paa Forhaand vide, hvad jeg vil svare — at vi skulle spare paa de store militære Udrustninger. De ere mig overordentlig imod, fordi jeg naturligvis ikke i dem kan se den fjerneste Betyggelse for vort Lands Eksistens. Men desuagtet maa jeg naturligvis høre mig for den Bestemmelse, som Flertallet af Repræsentationen vil tage, og for de bestaaende Love, saa at jeg naturligvis bliver nødt til at stemme for det endelige Budget. — Jeg kan ikke undgaa at udbede mig en lille Forklaring og gjøre en lille Henvendelse til det høitærede Medlem, der igaar aabnede Forhandlingen (Møgen). Jeg er og var fuldstændig enig i den Aand og Tone, der gik gjennem Begyndelsen af hans Foredrag, men jeg beklager, at han atter kom til at nævne det Ord: Folkethingsparlamentarisme, og at Landsthinget absolut maatte bekæmpe den. I det Hele taget staaer det for mig som uklogt, baade fra dette og det andet Things Side, at nævne det Ord og det Andet i saa Henseende. Det er upaatvileligt, at det er umuligt at modstaa den Udvikling, der gaar igjennem det politiske Liv, det kan ikke selv ved de bestemteste Udtryk lovbekræftes, hvorledes Aanden og Tanken skal blive, Lidsaanden, der gaar igjennem Befolkningen, maa og vil, naar der er Sandhed og Retfærdighed i den, absolut gjøre sig gjældende. Men jeg vil navnlig sige, at jeg ikke forstaaer disse Fortolkninger af vor Grundlov, navnlig ikke af de Punkter, hvor der er Tale om Bevillingsretten, hvor der er Tale om Udstedelsen af foreløbige Love osv. Af alle de Love, vi have, Love af virkelig omfattende Betydning, er der neppe nogen, der er saa klar og letfattelig og forståelig som vor Grundlov. Og saaledes maa det ogsaa være, thi det har dog været Hensigten, at enhver Lægmænd skal kunne forstaa og ikke være udsat for at misforstaa vor Grundlov. Det er saa rene, klare og tydelige Bestemmelser, den indeholder, at jeg maa finde den Fortolkning, som blev fremsat af det høitærede Medlem, der aabnede Forhandlingen igaar, i højeste Grad besynderlig. Naar særlig den Bevillingspligt og den Bevillingsret, som den Lovgivende Magt har, er bleven dragen frem, saa kan jeg ikke forstaa, hvorledes der kan komme Uklarhed tilføede i Opsattelsen af Grundlovens Paragraf derom. Jeg kan slet ikke forstaa, hvorledes man i det Hele taget kan komme til at udstede en provisorisk eller foreløbig Finantslov. Ja, mine Herrer, der er jo paavist forskjellige Veie i Grundloven, som kunne benyttes af de ansvarlige Ministerier, naar der kommer en saadan Konflikt tilføede, som bevirker, at begge Thing tage forskjellige Standpunkter ved den endelige Afstemning. Jeg siger